

Навіки

“Бог Предвічний народився!..”

“Сійся, родися, житю, пшениця...”

“Ти, Йордане, приготви́ся...”

2018-2019
Рубанівське

* * *

Всій Україні,
всім українцям
в Новому 2019 році
Дай Бог мудрості!
Дай Бог радості!
Перемоги! Миру!
Урожаю!
Щастя!
Дай Боже!
З Різдвом Христовим!

2018-2019
Дніпро
Рубанівське

ISBN:

Видавництво "Навіки"

© Василь Пишний

Оце так зима!

Зима іде - святā веде

Грудень

4 грудня, вівторок, Введення
7 грудня, п'ятниця, Вмц. Катерини
13 грудня, четвер,
Апостола Андрія Первозваного
17 грудня, понеділок, Вмц. Варвари
19 грудня, середа, Свт. Миколи
25 грудня, вівторок, Свт. Спиридона
Різдво за Новим стилем
30 грудня, неділя, Прор. Даниїла

* * *

У лісі, лісі темному,
Де ходить хитрий лис,
Росла собі ялиночка
І зайчик з нею ріс.

Ой, снігу, снігу білого
Насипала зима.
Прибіг сховатись заїнько -
Ялиноньки нема!

Ішов тим лісом Дід Мороз,
Червоний в нього ніс,
Він зайчика-стрибайчика
У торбі нам приніс.

Маленький сірий заїнько,
Іди-іди до нас!
Дивись - твоя ялиночка
Сія на весь палац!

Іван Нехода

* * *

В снігах так біло, мов перед початком,
Коли Господь ще не сказав: “Твори!”.

Лиш ангели з’їжджають на санчатах
З його долонь, так наче із гори.

В снігах так затишно. Ще ні вогонь, ні холод.
Ще й Бог не зна про троїстість води.

Лиш ангели з’їжджають на ґринджолах
З його долонь. Отак: туди-сюди.

В снігах усе. Та ще немає неба.

І невідомо, що таке - земля.

В снігах є все. Але вони без тебе.

У них є Бог, та він іще - маля.

В снігах сліди - в наш світ шляхи Господні.

І є слова. Наважся - говори.

В снігах без тебе сумно і самотньо.

А нас удвох Господь ще не створив.

Дзвінка Торохтушко

Завжди радісно відзначати зростання священика. Особливо того, хто підняв тебе, коли ти зашпортався і понабивав собі синців. Того, хто теплом своєї душі зміг зігріти тебе у складну хвилину. Хто зміг висушити твої сльози та змусив посміхнутися, коли тобі здавалося, що втратив здатність сміятися. Хто спонукав тебе читати складні книжки, зміст яких тобі піддавався не одразу. Хто надихає тебе на великі й маленькі подвиги. Хто змушує тебе продовжувати працювати над собою. Того, чії молитви так підтримують тебе на твоїх життєвих шляхах і стежках.

Візит після тривалої перерви дозволяє побачити особистісні зрушення. І радієш тому, що бачиш. Лунає проповідь... Ловиш себе на думці, що не потребуєш диктофону - кожне речення ніби вкарбовується в пам'ять... І потім ще кілька днів прокручуєш подумки "запис", обмірковуючи почуте... Дивуєшся, як багато в цих словах для тебе. Як допомагають вони розкласти по поличках те, що відбулося з тобою напередодні. І сповнюєшся вдячністю за це...

Шлях священика непростий. Він не для слабодухих. Далеко не кожному він по плечу. Це визнаєш як факт без зайвого пафосу чи благоговійного тремтіння в колінах.

На духовенстві лежить велика відповідальність, яка стає особливо визначною в темні часи. І їм необхідно дуже багато працювати над собою, щоб бути здатними виконувати своє призначення. Тому просити за священиків входить в твою звичку. За всіх, хто трапляється на твоєму шляхові. І ще додатково за того, хто тобі так допоміг...

І ти віриш, що твої молитви допомагатимуть їм не зупинятися. Продовжувати рух навіть тоді, коли здаватиметься, що все марно. Не знижувати вимог до себе і продовжувати своє духовне сходження. Допомагатимуть і надалі вірити в людей - в те, що

кожен з них не обмежується сукупністю скоєних помилок, а має щось світле у собі. І понад усе допомагатимуть зберегти у серці сяйво Любові...

Катерина Когут

ANGEL'S STORIES. ЖИВ БУВ ХЛОПЧИК

Жив був хлопчик щирий та люблячий як всі діти. Коли настав час йому вирушати у світ, батьки не знайшли нічого кращого як подарувати отруйні стріли для самозахисту. На одній було написано “Людина людині - вовк”, на інших - “Нікому не можна вірити”, “Нікому ти не потрібен”, “Всі хотітимуть скористатися твоєю добротою”, “Нікому не допомагай, бо тобі ніхто не допоможе”. Батьки самі так прожили своє життя і хотіли, щоб він так само прожив своє. Великої валізи хлопчик не мав, тому складав слова батьків у власне серце. І вони почали отруювати його душу.

Йшов час і трунок крапля за краплею знищував в ньому те найкраще, що було в хлопчику. Він бачив в людях лише найгірше, озлобився на них, а коли не бачив, то додумував це. Поступово він перетворився на молодого за паспортом стариганя, пригніченого та фізично немічного.

Його Ангел був у розпачі - адже місією цього хлопчика було врятувати чималу кількість людей. Та доки діяв трунок, він не міг нікого спасти - його самого треба було рятувати. Складність завдання полягала в тому, що хлопчик не вірив жодній людині, яких Ангел посилав йому із повідомленнями.

Та на те він і Ангел, щоб не втрачати віри у ситуації, що виглядає безнадійною. І одного дня, гортаючи стрічку новин в соцмережі, хлопчик натрапив на історію, де говорилося про необхідність очищення себе від злоби на людей. Бо накопичення в собі злості до людей - накопичення отрути, яка рано чи пізно вбиває в людині людину.

Хлопчик з хвилюванням упізнав себе в цій історії. Там був телефон автора статті. Він набрав номер і зупинився перед тим, як натиснути кнопку виклику, не помічаючи, що за його діями пильно стежить

Небо, затамувавши подих...

Розмова була лаконічною. Питань було більше, аніж відповідей. “Чи готовий ти побачити себе справжнього? Таким, яким ти став? Готовий відкрити найпотаємніші куточки душі - її почуття, помисли, думки?” Що такого йому можуть показати, чого він не знає про себе? Йому і так відомо, який він.

Ангел затамував подих. Він не міг втручатися - це мало бути особистою волею хлопчика.

Трохи роздратований, парубок в призначений час вирушив до вказаного місця. Постукав. Відповіді не було. Двері виявилися незачиненими. Увійшов до приміщення...

В кімнаті було просторо та порожньо. Лишень величезне дзеркало. Чистісіньке, мов сльоза Ангела, подумалося йому.

Підійшов впритул до верцадла і побачив власне відображення. Почав розглядати...

Раптом відображення змінилося. Він побачив сцену, як кілька днів тому не пізнав здійснення усмирення у людей, що йому зустрілися, і піднісся, зверхньо вирішивши, що він багатший від них. Момент, коли трясеться над своїми тимчасовими скарбами і боїться, що хтось позаздрить та відбере їх у нього. Ситуацію, коли позаздрив чужому розумові у той час, як сам був обдарований як ніхто інший. Як не помітив зла, проявленого у найближчому оточенні, і підтримував його своїми вчинками. Як не пізнав любові чистої по відношенню до себе, а обрав підозрювати в ній серіальний бруд...

Картини в дзеркалі змінювали одна одну. Мов калейдоскоп. Перед очима пролітали сцени з його життя. Хлопчикові відкрилося, як він руйнував та знищував себе. Як занедбав свої дарування. Як дозволив страхові зробити з себе раба і зв'язати

свої крила... Як від шипів ревнощів кровоточила і боліла його душа. Як отруєна вона трунком гордощів, розчарування, зневіри...

А фільм все не закінчувався... Новий кадр - нове спотворення душі, новий біль...

“Досить!!! Припини!!!” - якоїсь миті несамовито заволав хлопчик. І стрімголов кинувся з кімнати. Він біг темними вулицями міста, не розбираючи дороги. Врешті-решт зупинився, знесилено опустився на щось схоже на східці та заридав...

А неподалік від нього плакав його Ангел, не зважаючи підійти і обійняти хлопчика. Адже той вискочив з кімнати і утік перш, ніж Янгол встиг показати йому те, що приховувалося під побаченим ним брудом та кіптявою - неймовірну КРАСУ ЙОГО ДУШІ...

Катерина Когут

Грудневий недільний ранок. Прямуєш до храму. Хоча прямуєш - явне перебільшення. Радше виписуєш візерунки, оминаючи калюжі, кригу та кучугури снігу.

Літургія вже розпочалася. Тихесенько заходиш. Стараєшся нікого не потурбувати. Примощуєшся і починаєш роззиратися. Хто цього дня завітав до храму? З ким випало сьогодні спільно молитися?..

Думається про різне. Звучить Євангеліє про покликаних та обраних. Пов'язуєш почуте із власними питаннями. Шукаєш зв'язок із своєю життєвою ситуацією. Намагаєшся осмислити, помітити головне...

Аж тут бачиш її - дівчинку років п'яти із жовтим плюшевим мишеням в руках. Її важко не помітити - золотава кульбабка на тлі похмурих курток. Сонячний зайчик на фоні побляклих людей, що прийшли до храму відновити своє сяйво...

Дівчинка неквапно роздивлялася розписи та ікони. Щось тихенько пояснювала мишеняті на вушко, розвернувши його так, щоб йому було добре видно. Від її маленької постаті віяло спокоєм, умиротворенням...

Надовго зупинила свою увагу на сцені Входження до Храму Пресвятої Богородиці... Привідкривши ротика вдивлялася... Ніби намагаючись увібрати в себе побачене...

А потім помітила ікону Пречистої Діви із Немовлям Христом на руках... І узяла своє мишенятко так, як Та тримала Ісуса. Ніжно, турботливо. Особливо. Намагаючись бути як Вона...

Коли настала пора Святого Причастя, до храму не зайшов - радісно влетів хлопчик років 4-х. Його мама залишилася стояти позаду. А він сам підійшов причащатися. І залишився стояти попереду - біля головних ікон в храмі. Широко відкритими від захвату очиськами спостерігав за діями священників. Так щиро, захоплено. Решта світу для нього просто

перестала існувати...

І тій дівчинці, і тому хлопчикові добре в храмі.
Вони - чисті нотки. Взірці для наслідування. Які
радіють та захоплюються відчутим та побаченим.

А коли у тебе такі вчителі, то вже не дивуєшся,
коли після служби тобі чомусь пританцьовується від
невимовної світлої радості та піднесення. Тож будьмо
як ці діти, еге ж?..

Катерина Когут

* * *

Дим відкурить. Осяде попіл.
Земля вбере пролитий ферум.
А сніг так біло впаде... Потім.
Коли спаде напруга нервів.
Коли затихне артилерій
Гортанна мова в стилі залпів,
З доріг воєнних, як з артерій
Історія зійде до штампів.
І серед термінів і значень
Душа збіліє у пробіл.
І мовою вже не заплачеш -
Для неї не знайдеться слів.
А сніг так біло ляже в Крузі.
Вкладе початок забуттю.
Лиш на Різво незримо друзі
Прийдуть до тебе на кутю.

Дзвінка Торохтушко

* * *

До всього маю
Ще дванадцять справ:
Готую на Різдво
Дванадцять страв.
І кожна страва
Має смисл і знак,
Свій особливий
Небуденний смак...

Дванадцяти апостолам кажу:
“Я прадідівський звичай бережу!
Хоч злигодні такі ж,
Як до Різдва,
Та я спроможусь витворить дива:
З картоплі,
Із вишень і сушок-груш
Зварю вечерю на дванадцять душ,
Покращу хоч на мить
Дванадцять доль
Людей і звірів, птахів і тополь.
На покуть, під ікони –
Гімн життю! –
Поставлю золоту святу кутю,
Перехрещусь,
Покличу весь наш рід
На свят-вечерю:
Діда – наперід,
Під образи,
Бабусю – ліворуч,
І маму – справа...
Кругле, мов обруч,
Родинне коло
Мій онук замкне,
А в колі – всі,
Хто радує мене:

Дружина, донька
(Навіть блудний син
Прилине,
Ніби янгол,
З верховин);
Сестра моя сивесенька
З дітьми
Й онуками
(Не сироти вже ми!);
Мій батько
(То дарма, що комуніст!)
Різдво сьогодні визнає
І піст
Й не буде святотатствувать
Перстом
Межи двох пальців
Та й перед Христом...

Багацько слів
Я мовчки покажу
Апостолам –
Вони простять олжу,
Бо ж голодом заморений
Мій дід,
А вслід йому
Пішов увесь мій рід
У потойбічний,
Кращий зі світів...

Я дуже рід зібрати свій хотів!
Я дуже... дуже гірко
При куті
Заплакав...
Може,
Вперше у житті...

Іван Низовий

Ювілеї Грудня

2 грудня Мч. Варлаама (304), 1715 років.

6 грудня Огоновський І.М., 165 років від дня народження, український філолог

8 грудня Прп. Петра, мовчальника (429), 1590 років

- Гнедич П.О. (1884-?), 135 років від дня народження, український фольклорист

- Опільський Юліан (1884-1937), 135 років від дня народження, український письменник

9 грудня 965 років освячення церкви вчч. Георгія в Києві

11 грудня Чубатий Микола (1889-1975), 130 років від дня народження, український історик права та церкви

12 грудня Світальський М.Г. (1884-1937), 135 років від дня народження, український геолог

13 грудня Апостола Андрія Первозваного

14 грудня Апостол Данило Павлович (1654-1734), 365 років від дня народження та 285 років із дня смерті, Гетьман Лівобережної України (1727-1734)

- Томиленко Василь (?-1654), 365 років із дня смерті, діяч Визвольної війни українського народу (1648-1654)

- Рождественський Б.М. (1874-1943), 145 років від дня народження, український вчений агроном

16 грудня Боняковський В.Я. (1804-1889), 215 років від дня народження та 130 років із дня смерті, український вчений, математик

19 грудня Святителя Миколи Чудотворця

20 грудня Прп. Нила Столобенського (1554), 465 років

21 грудня Свт. Петра Могили (1574-1647), 445 років від дня народження

24 грудня Желехівський Є.І. (1844-1885), 175 років від дня народження, український лексикограф

25 грудня Різдво Христове за Новим стилем
- Грінченко Настя (1884-1908), 135 років від дня народження, українська письменниця

26 грудня Мц. Лукії (304), 1715 років
- Кобилянський Ю.Ю. (1859-1922), 160 років від дня народження, український мовознавець

31 грудня Василь Єрошенко (1889-1952), 130 років від дня народження, український письменник

* * *

Темної ночі
Зорі засяли,
Ангели людям
Радість звіщали.

У Вифлеємі,
В стайні, на сіні,
Христос родився
Всім на спасіння!

Люди, радійте,
Христа вітайте,
Божому Сину
Славу віддайте!

Слава на небі
Богу святому,
На землі спокій
Роду людському.

* * *

Через річку кладочка.
По сніжку різдвяному
Йде до нас колядочка.

Крутить, крутить віхола,
Вгору сніг здіймається.
Де звучить колядочка,
Радість оселяється!

Гамір, сміх, веселощі
В кожній хаті бажані.
Із Різдвом колядками
Всіх вітають ряжені!

З берега до берега
Через річку кладочка.
З серденька до серденька
Линь, моя колядочко.

Січень

1 січня, вівторок, Новий Рік

Прп. Іллі Муромця

6 січня, неділя, Святвечір, Сочевник

7 січня, понеділок, Різдво за Старим стилем

З 7 по 13 січня - Різдвяні святики

14 січня, понеділок, Свт. Василя Великого
Старий-Новий Рік

18 січня, п'ятниця, Сочевник

19 січня, субота, Богоявлення, Водохреще

З 21 по 25 січня - Хрещенські Святики

* * *

Добрий вечір тобі, пане господарю, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!

Застеляйте столи, та все килимами, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!

Та кладіть калачі з ярої пшениці, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!

Бо прийдуть до тебе три празники в гості, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!

А що перший празник: Рождество Христове, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!

А що другий празник: Святого Василя, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!

А що третій празник: Святе Водохреще, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!

Хай святкує з нами вся наша родина, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!

Вся наша родина, славна Україна, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!

Коли ти вирішуєш розпочати свої власні духовні пошуки, дні відвідувань храмів стають особливими, сповненими Таїни...

Візити перетворюються на щось більше, ніж просто “піти до церкви”. Над тобою ніхто не стоїть, не викручує рук, не каже, що “так треба”. Ніхто не вимагає від тебе видаватися чи навіть бути якимось побожним. Тобі просто цікаво... На ці пошуки відгукується щось спрагле в глибині тебе...

Коли не обтяжуєш себе чужими “треба” і “повинен”, ти відчуваєш момент, коли тобі слід відвідати храм. І куди саме тобі поринути. Всі зустрічі того дня не випадкові, всі події сповнені глибокого сенсу, призначені саме для тебе...

Знаючи це, ти набуваєш стану підвищеної усвідомлюваності. Фіксуєш власні відчуття... Не пропускаєш нічого з того, що відбувається навколо тебе... Ловиш кожне слово Святого Писання... Адже цього дня кожне Слово саме для тебе...

Коли все для тебе, легко залишити в спокої телефон, забути про час... Ти більше не “стоїш в церкві”, ти - важливий учасник Святого Дійства, без якого цього всього не відбулося б. Або відбулося б якимось інакше...

Фінальні акорди служби збуджують в тобі подвійні почуття. Ти стаєш сповненим радісного піднесення і несподіваних для тебе легких ноток розчарування - “якось швидко промайнули ці кілька годин, хочеться продовження”.

Вже збираєшся вирушати додому, як раптом відчуваєш спонукання засвітити свою свічку в цьому храмі. Внутрішньо одразу знаєш, перед якою з ікон тобі слід це зробити...

Ось свічка засяяла і твої уста починають промовляти імена тих, за кого ти просиш... Імена дорогих тобі людей... Тих, кого знаєш з дитинства і тих, хто з'явився

в твоєму житті нещодавно... Тих, з ким бачишся щодня
і тих, з ким знайомий лише віртуально... Стараєшся
нікого не пропустити... Попросити за всіх - за всіх...
І радієш, що тобі є за кого попросити сьогодні...

Катерина Когут

* * *

Є особливі дні у році. Ти їх не пропустив би навіть не маючи календаря.

Вони просто зіткані із самої Благодаті. Нею сповнене все. І це стає очевидним, коли ми не зосереджуємося на метушні. Припиняємо рахувати страви, перестаємо істерично намагатися переробити за один день те, що не було зроблене за рік.

Тоді помічаємо, що в повітрі розливається аромат свята...

А простір заповнює ледь чутний звук, схожий на передзвін кришталевих дзвіночків... Ми їх вловлюємо не нюхом та слухом - якимось внутрішнім чуттям.

І це незбагненне ледь вловиме відчуття кардинально змінює наш настрій. Ми впускаємо його в себе і воно починає жити щось дуже важливе в нас. Щось спрагле, щось таке, що тривалий час не отримувало належної уваги...

Відчуття посилюється з кожним вдихом. І в якийсь момент відчуваєшся сповненим, навіть переповненим благодаттю.

Очі починають світитися від невимовної радості. Хочеться обійняти весь світ, розцілувати. Поділитися з усіма цією радістю...

І слова колядки починають народжуватися самі собою... Просто не можеш не заспівати!..

Під небом вспипаним зорями. Серед полів та високих лісів. В простому селі, де немає ані інету, ані мобільного зв'язку. Лине твоя коляда. Не може не линути!..

Бо радіє Небо, радіє Земля, радіє все навкруги!.. Син Божий народився!..

Зі Святим всіх, мої дорогенькі!!! Цілую, люблю)

Катерина Когут

ЩО СПОВНЮЄ НАС РАДІСТЮ?

Вже кілька днів ходжу щасливою. Мені зробили неоціненний подарунок – подарували 2 фотографії, про існування яких я навіть не здогадувалася. Фото з далекого доінтернетного та автомобільного періоду, де зображена я і дорогі мені люди. При чому подарували без показухи чи помпи, якось трохи по-буденному, мимохідь. Типу, “о, тут є пару фоток, на – подивися”.

Непростий тиждень, сповнений раптово ускладнених взаємодій і невизначеності у важливих для мене проектах, а тут ТАКИЙ подарунок!.. Ця подія сповнила мене глибокою радістю, піджививши Щось неймовірно важливе в мені.

Ми всі різні і у кожного з нас є свої унікальні способи для підживлення свого духу, сповнення радістю власного серця.

Скільки людей, стільки й шляхів віднайти ту істинну глибинну радість, доторкнутися до струн власної душі. Нас може сповнити радістю та любов'ю миле душі заняття, якесь особливе проведення часу. Або спілкування із особливою для нас людиною, коли ми радіємо по-справжньому – від самого факту зустрічі, від самої можливості спілкуватися. А потім подумки знову повертаємося до цієї розмови...

Після подібного підживлення батарейок ми помічаємо, що обставини перестають на нас тиснути. Вони втрачають свою владу над нами, припиняють пригинати нас до землі. Наші потріпані крильця потроху розправляються, починають наливатися силами.

Ми стаємо здатними любити, відчуваємо вдячність життю за несподівані подарунки та миттєвості щастя.

Що частіше підживлюється наш дух, тим сильніше виявляються в нас істинні цінності. З наших бажань зникають дріб'язкові речі, нав'язані рекламою та оточенням. Ми стаємо центрованими у своєму естві, нас перестає кидати із сторони в сторону. Життя набуває якісно нового рівня, сповнюється новими значеннями та сенсом.

Ми перестаємо жити новинними телесеріалами, адже

віднаходимо красу та глибину реального світу, який так довго лишався поза нашою увагою. Нам відкривається радість від спілкування із реальними живими людьми.

Ми починаємо знову помічати все навколо і тішитися цією неосяжною пишнотою та різномаяттям...

Катерина Когут

Надворі січень. А мою долоньку лоскоче сонечко. Божая корівка. Жвавенька, непосидюча. Яскрава краплинка літа...

Де узялася ти тут посеред зими, маленька?.. Звеселяєш серце, збурюєш спогади... Пробуджуєш ту несвітлену дитячу радість, із якої ми співали "Божая корівко, полети на Небо!.."

Коли ми приходимо в цей світ, наші серця відкриті. Любимо людей навколо, сонячні зайчики, пташечку, що клює крихітки.

Говоримо привіт сонечкові та бажаємо добраніч місяцеві на небі. Все навколо нас сповнене справжніх чудес, які ми здатні розгледіти на відміну від заклопотаних дорослих.

Тонко відчуваємо людей - відкрите серце дозволяє нам бачити їхню сутність.

Ми з радістю обіймаємо і з радістю відповідаємо на бажання обійняти нас. Любимо людей просто так - не за щось, а лише тому, що вони є. Не ставимо умов, не вимагаємо їх змінитися. Нам байдуже, скільки в кишені у людей, яких ми любимо, який у них статус в суспільстві, наскільки престижною є їхня робота чи крутою тачка.

Любов просто лиється із наших сердець, оживляючи все навколо, і ми здатні наповнюватися нею зі світу. Адже відчуваємо, що любов є всюди.

Та може так статися, що в якийсь момент ми можемо прийняти хибне рішення і закрити своє серце. У кожного на те є власні причини, що впливають із наших взаємин із конкретними людьми в нашому житті, - образа, біль втраченої любові, страх, злість тощо.

І закритість серця перетворює нас на в'язнів, які перестають жити по-справжньому. Доки серце залишається закритим, ми не живемо - існуємо. Просто функціонуємо як певні механізми.

Життя залишається десь за тим бортом, адже не може

проникнути крізь наглухо задраєні ілюмінатори і тому відбувається швидке старіння. На якийсь час у нас з'являється ілюзія, що жити стало легше. Та примарність цього враження стає очевидною через певний час - із закритим серцем ми стаємо урізаною версією себе, відмовившись від найціннішої частини нашої Душі.

Коли ми набираємося смливості відкрити своє серце знову, нам варто бути готовими, що доведеться пройти крізь біль, який його зачинив. Та воно того вартує.

Відкритість серця робить нас здатними до любові, яка “не величається, не надимається, не поводить нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього”.

До Любові, яка ніколи не перестає...

Катерина Когут

Хтось ще пам'ятає, та вже й забуває. А хто не жив тоді, той навіть і уявить не може, як колись жахливо жилося. Темрява, що огорнула наші землі у минулому сторіччі, безпросвітна, сама по собі, роз'яснювалась тільки у серцях молодих, оптимістичних, наївних та тих, на кого “зійшла благодать”.

Отець Василь, наймолодший на той час православний священник, про якого казали, що може він і останній, отримав парафію у північному колишньому купецькому селі в глушині Углицьких лісів і болот. Служив ревно, кожен день, не дивлячись на те, що помолитись в напіврозвалений храм (кришу зняли, вікна вибили, електрику відключили, систему опалення розвалили) приходили всього дві бабульки. Так минуло три роки. Три роки безперестанної молитви, без ніяких умов для життя, в холоді і голоді... Кожен день у церкві на нього чекала одна й та сама вівтарниця, приходили ще дехто із сільської старечі, заходили іноді і молоді люди “у штатському”. Прислуховувались, придивлялись, особливо на біблійних бесідах та євангельських читаннях. Три роки - ті самі закоптілі смурні обличчя. Каяття у тих самих гріхах, розмови про те саме, що і вчора, і позавчора... А в “паралельному” світі, куди доводилось виходити за “продуктами” - вермішель, хліб і килька в томатному соусі, люди жили у режимі “до 11:00” - це коли починали продавати бормотуху “Колдунью” (якась мутна рідина на кшталт вина), від якої мужики дуріли, і після обіду, коли знов затихало все у своєму віковому анабіозі. Повернувшись одного разу з “продуктової вилазки” серце не витримало, вермішель впала додолу, сльози покотились з очей, ноги підкосились у земному поклоні: “Боже! Отче наш! Пресвята Богородице! Скільки ще? За що? Для чого? Для кого? Кому це все потрібно? Ці молитви,

це Причастя? Ці богослужіння? Ніхто ж і нічого ніяк не міняється. Якими були колись, такими й сьогодні zostались: закопчені, затуркані, застигли... В такій молитві і розпачі, з виснаженою душею, священник не помітив, як тихо задрімав-забувся уві сні. Так, ніби відлетів в засвіти. І сниться він сам собі (вперше!) наче він у повному облаченні стоїть біля криниці. В руках величезна, як цебро, Чаша з Святим Причастям. З лівої сторони, розквашеною дорогою, яку вони місили своїми розбитими, диравими кирзачами, підходять причасники, та такі, як біженці з війни - обідрані, хворі, замурані, ніби з грязюки виліплені обличчя... Навіть природа уподібнювалась цій сірій юрбі - чорні, голі, нерухомі, мертві дерева на тлі брудного снігу.

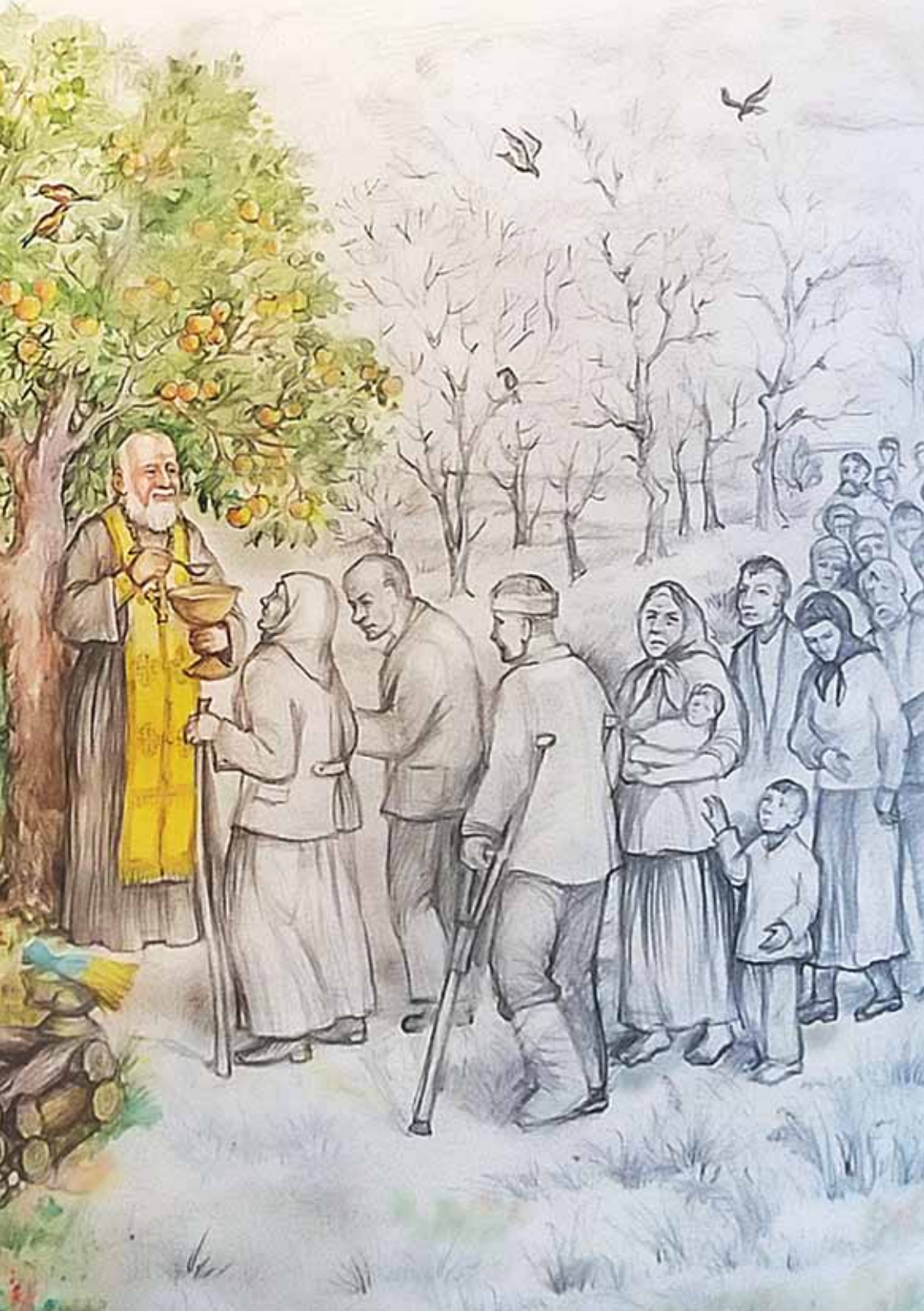
Підходили, склавши навхрест потріскані, натружені руки на грудях, хрипло прошамкували беззубим ротом своє ім'я, розтуляли зморщені вуста. Приймали Причастя і відходили праворуч. Одразу ж після Причастя священник кропив кожного святою водою з криниці великим, як мітла, кропилом. А люди йшли і йшли - вже аж рука, що тримала Чашу, затерпла, а люди все йшли безкінечною вервичкою...

Почуття світла і тепла змусило його оглянутись, подивитись праворуч. Він аж ахнув! Диво! Він побачив, як від нього відходили чисті, світлі, радісні, усміхнені, гарно вбрані, здорові люди, що мить тому, до Причастя, були такими страшними! Вони відходили і йшли у рясні квітучі сади, в ті сади, що донедавна були сухими і мертвими, а тепер стали зеленими і квітучими!..

Прошло вже більше півсторіччя, а благодать того дивного видіння й досі живе в душі. І більше вже ніколи не буває сумнівів в тому, що Причастя і Освячення міняють чорно-білий світ і похмурих людей в ньому - на різнобарвну радість Священного Життя!

священник Володимир Дерев'янко

Ювілеї Січня

1 січня **Степан Андрійович Бандера** (1909-1959), 110 років від дня народження, лідер Українського визвольного руху 30-50-х років

- **Приймаченко М.О.** (1909-1997), 110 років від дня народження, народний художник України

3 січня **Мц. Юліанії та з нею інших** (304), 1715 років

4 січня **Вмц. Анастасії узорішительниці** (304), 1715 років

6 січня **Руданський С.В.** (1834-1873), 185 років від дня народження, український поет

7 січня **Різдво Христове**

8 січня **Смаль-Стоцький Степан** (1859-1939), 160 років від дня народження та 80 років із дня смерті, викладач і професор Чернівецького університету

- **Васильченко С.В.** (1879-1932), 140 років від дня народження, український літератор

9 січня **Ап. першомуч. архидиякона Стефана** (34), 1985 років

12 січня **Еллан-Блакитний В.М.** (1894-1925), 125 років від дня народження, поет

13 січня **Прп. Меланії Римлянки** (439), 1580 років

14 січня **Свт. Василя Великого** (439), 1580 років

15 січня **Прав. Юліанії Муромської** (1604), 415 років

17 січня **Святополк-Мирський О.С.** (1879-?), 140 років від дня народження, військовий

18 січня **Лещук О.М.** (1894-1949), 125 років

від дня народження та 70 років із дня смерті,
український теолог

19 січня **Богоявлення, Водохреща**

20 січня **Фещенко-Чопівський Іван** (1884-1952),

135 років від дня народження, український вчений

21 січня **Туган-Барановський М.І.** (1865-1919),

100 років із дня смерті, економіст

22 січня **День Соборності України**

- **Сушкевич А.К.** (1889-1961), 130 років від дня
народження, український математик

23 січня **Філарет** (1929), 90 років від дня
народження, патріарх УПЦ КП

24 січня **Прп. Феодосія Великого** (529), 1490
років

- **Чорний С.Д.** (1874-1956), 145 років від дня
народження, український астроном

25 січня **Тетянин День**

27 січня **Чубинський П.П.** (1839-1884), 180
років від дня народження та 135 років із дня
смерті, український історик, юрист

28 січня **Високович В.К.** (1854-1912), 165 років
від дня народження, український патологоанатом

- **Лоський К.В.** (1874-1933), 145 років від дня
народження, професор УВУ в Празі

29 січня **День пам'яті Героїв Крут** (1918)

- **Продан Василь** (1809-1882), 210 років від дня
народження, український церковний діяч

30 січня **Лобода В.В.** (1824-1889), 195 років
від дня народження та 130 років із дня смерті,
український письменник

- **Антонович В.Б.** (1834-1908), 185 років від дня
народження, український історик, археолог

Лютий

- 10 лютого, неділя про Закхея
- 12 лютого, вівторок, Собор Трьох святих
- 15 лютого, п'ятниця, Стрітєння
- 17 лютого, неділя про митаря і фарисея
- 24 лютого, неділя про блудного сина

Думки... Їхала сьогодні маршруткою до лікарні. Маршрутка переповнена. Поряд стояли мама з хлопчиком. Дитина і мама мали однаково сумні очі. В мами ще й зі стримуваними сльозами. Бо хлопчик допитувався маму: коли він помре. Чи скоро. Вдома, чи в лікарні. Він не хоче, щоб у лікарні, бо там уколи колять і дітки лисі. Хоче вдома, як прабаба Ніля. Щоб заснути ввечорі, а вранці отець з панахидою на небо провів...

А мама казала, що Вітя не помре, а буде жити довго-довго. Бо ось вони їдуть до такого лікаря, який Вітю вилікує. І в лікарні не всі діти лисі, лише деякі. Але ось цей лікар має такі ліки, що Вітя виздоровіє.

- А по телевізору бабця дивилась, що лисі діти помирають, бо ліків нема.

- По телевізору неправду казали.

- А навіщо телевізор неправду каже?

- Бо каже. Але ось цей лікар має ліки для тебе.

- А чому він їх не дасть тим лисим дітям? Він їх що - дорого продає?

- Дорого...

- А тобі вистачить, мам?

- Так, Вітю. Вистачить.

...

На зупинці біля лікарні ми вийшли. Я не знаю таких слів...

В жінки була розрізана сумка. Витягли гаманця, телефона і медичну картку Віті...

Вони не місцеві. Вони з Борщівського району. Приїхали на консультацію до гематолога. Хтось їм сказав, що потрібно лікарю одразу дати 6000. Вона приготувала їх.

І отаке... Хто-зна де ото дорогою в переповненій маршрутці злодій знайшов її сумку. І хто злодій?

Може, хтось із тих, хто ото квоктав, що дожились. Чи із тих, хто просто вийшов і пішов собі.

Дуже квапливо пішов після того як я набрала гарячу лінію Привату, допомогла жінці заблокувати картку і попросила людей допомогти хто скільки може, щоб вони з дитиною додому доїхали. Лише темношкірий студент медички мовчки вийняв сто гривень і дав Віті жменю цукерок.

Страшно. Але, навіть, не сам факт злочинства. Страшна людська байдужість, бажання побазікати по гарячих слідах і моментальне зникнення, щойно я сказала, що треба викликати поліцію.

Найстрашніше: жінка сама відмовилась від виклику поліції.

- Та не знайдуть вони. Хто його знає, де він вліз до сумки... Може, ще на автовокзалі... Це ж через все місто їхали...

Давати оголошення з проханням повернути, бодай, картку хворої дитини - теж. Аргумент - не віддадуть.

Були в неї там окремо в течці якісь результати обстежень, то з ними і завела до лікаря. Хоча, теж впиралась. Бо грошей уже нема... Та й, певно, то Божий знак, що не треба їм туди йти...

І була здивована, що лікар про гроші не заїкнувся. І сказав, що всяке буває. А картка - не біда. В Тернополі, все-одно, обстеження всі наново треба пройти. Бо ось лише по одному УЗД він бачить, що вовк не такий і страшний, як його малюють.

- Ви ліки з вовка робите? - спитав Вітя.

- Лише іноді, - відповів лікар. - Коли в дітей зуби хворі.

- В мене один випав.

- Молочний?

- Ні. Такий, як сир, але дуже твердий. Як камінець.

- Тоді в тебе зуби здорові! А решту - вилікуємо!

...

- Скільки він візьме? - спитала жінка вже біля гардеробу. - Бо якийсь він дивний. Наші в районі строгі. А цей жартує. Ой! То точно був знак Божий, що не треба до нього. Бо тепер скрізь гроші треба. От вам скільки дати за те, що ви зі мною возились? Ви ж не задурно?

Я сказала, що її дурний піп хрестив.

- Тьоть, то я не помру?

Я сказала, щоб і не думав про таке.

- Чому? Бабця вночі казала дідові, що такі діти не живуть.

- Скажи бабці, щоб вимкнула телевизор і більше не вмикала його. І ще скажи, що той злодій разом з картою вкрав і твою хворобу. Сам собі винен тепер. А ти будеш здоровим.

- Дядько лікар мене вилікує?

- Так. Він вміє ліки робити із такої рослини, яка називається золототисячник. Будеш жити тисячу років!..

...

А думки... Та таке. Плутаються, літають зі сніжинками. Холодно. Ми живемо в холоді, який самі собі створюємо. І до чогось такого дожились, що втрачаємо віру.

Тобто ми віримо. Але не довіряємо. Ні Богові, ні собі, ні людям.

І ще ми так звикли дорого платити за наше виживання в Україні, що, коли воно насправду стає не таким дорогим, ми не довіряємо.

Переліку безкоштовних і платних послуг, обстежень і процедур, списку наявних у лікарні медикаментів, розповіді лікаря ми не довіряєм.

Зате довіряємо комусь, чий недалеко родичі ще більш недалеких родичів працюють десь в медустанові і

тому вони точно знають, що оцей ось лікар бере стільки-то лише за прийом. І бачимо Божий знак у тому, що нас грабують...

А в тому, що отак на рівному місці молодого і порядного лікаря з болотом мішаємо ми не бачимо нічого такого. Це, типу, нормально, так. В нас же скрізь - корупція...

Так і живемо. Боже, поможи, але не так, а отак. А ми тобі - свічку тицьнемо...

Дзвінка Торохтушко

1. Люди думають, що будуть щасливі, якщо переїдуть в інше місце, а потім виявляється: куди б ви не поїхали, ви берете з собою себе.

2. Щастя – як поцілунок: щоб насолодитися ним, його потрібно з кимось розділити.

3. Цінуйте людей, які приходять в ті моменти, коли погано не їм, а вам.

4. Не закривай рота тим, хто відкриває тобі очі.

5. Помиляється кожен. Визнає помилку – гідний. Попросить вибачення – мужній. Відновлює стосунки – сильний.

6. Люди діляться на дві половини. Одні, увійшовши в кімнату, вигукують: “О, кого я бачу!”; інші: “А ось і я!”

7. Вчіться радіти без алкоголю, мріяти без наркотиків, спілкуватися без інтернету.

8. Ніколи не повертайся в ті місця, де тобі було погано. Ніколи не проси у тих, хто відмовив одного разу. І більше не підпускай тих, хто колись зробив тобі боляче.

9. Хороші люди принесуть вам щастя, погані люди нагородять вас досвідом, найгірші – дадуть вам урок, а найкращі – подарують спогади.

10. Все можна пережити в цьому житті, поки є для чого жити, кого любити, про кого піклуватися і кому вірити.

11. Якщо хочеш пізнати людину, не слухай, що про неї говорять інші, краще послухай, що вона говорить про інших.

12. Коли Бог закриває одні двері, він відкриває інші; але ми часто не помічаємо їх, втупившись поглядом у зачинені двері.

13. В самоті – слідкуйте за своїми думками, у колі сім’ї – за проявом характеру, серед знайомих – за своїм язиком.

14. Ніколи не повертайся в минуле. Воно вбиває твоє справжнє. Спогади безглузді, вони лише забирають твій дорогоцінний час. Минулого не повернути, а майбутнє може не розпочатися.

15. По справжньому найближча людина – це та, яка знає твоє минуле, вірить в твоє майбутнє, а зараз приймає тебе таким, який ти є.

* * *

Є подарунки, від яких душа розквітає. Це тому, що в них є щось від тих скарбів, що на небі. Вони - втілення незатьмареної радості, нагадування про те, що світ сповнений справжніми чудесами, які потрібно просто помічати.

Катерина Когут

* * *

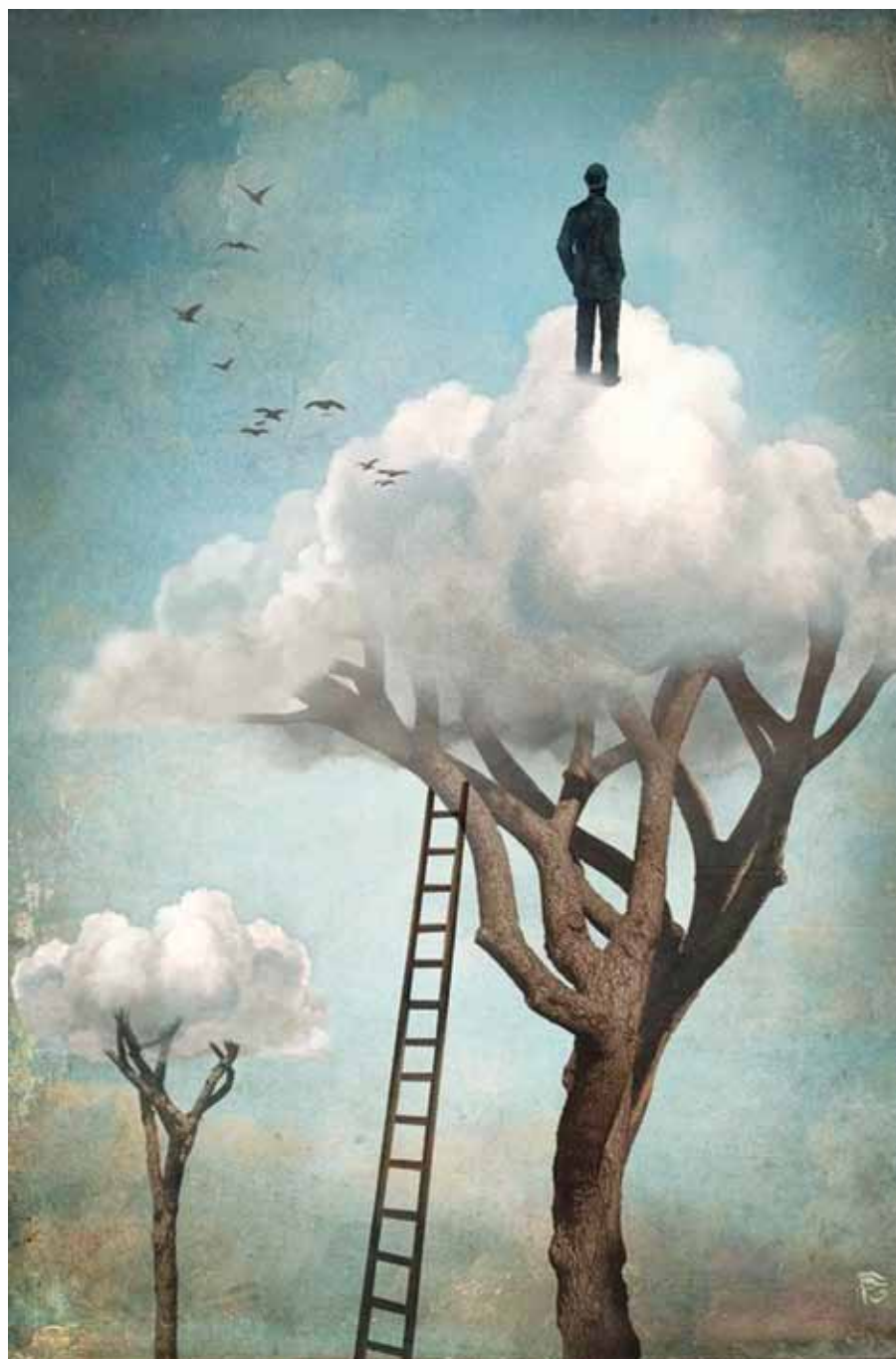
Те, що трапилось сьогодні,
Ти побачиш де завгодно -
У дощу, і у краплині,
І в малесенькій душі,
Що всередині людини
Нам наспівує вірші.

Намалюй собі навколо
Дім великий, щоб нікого
Не залишилось назовні -
Всі всередині, гуртом,
Щоб були назавжди повні
Чистим радісним теплом.

Хмари сплять, зітхають гори,
Місяць дивиться у море.
Там, в глибоких синіх хвилях
Все, здається, навпаки -
Риби зграйкою злетіли,
І кудись пливуть зірки.

Різних слів мені не треба,
Щоб ходити просто неба,
Роздивлятись, як вмирає
І народжується мить,
Як хвилини визирають
З-поміж величі століть...

Andrii Tsvyntarnyi

УРОК ЛЮДЯНОСТІ

Люди, які порпадаються в смітниках, завжди збурювали в мені суперечливі почуття. Мікс співчуття, остраху та купи всього іншого.

Життя полюбляє жартувати. Тому не дивно, що найяскравіший урок людяності прийшов мені звідти, звідки я його чекала найменше.

Був звичайнісінький ранок. Чекаючи, доки звариться кава, я визирнула на двір. Моїм очам відкрилася картина, що змусила затамувати подих...

В смітнику порпався чоловік, вибираючи папір та пляшки серед сміття. Раптом до нього підбігла обшарпана дворняжка із підібганим хвостом. Складність її життєвого шляху була очевидною – навіть з 10-того поверху було помітно, як світяться її ребра.

Чоловік поглянув на собаку. І, залишивши свої справи, почав щось шукати серед сміття. Через кілька миттєвостей дістав звідти викинуту булку та пляшку із чимось схожим на кефір. Миска також знайшлася швидко. Він дбайливо розкришив булку, розмочив її в налитому кефірі та простягнув її собачці.

Та боязко відбігла подалі. Але почуття голоду пересилило страх і вона почала наминати.

Сумніваюся, що той чоловік сам вже встиг щось поїсти. Але він допоміг комусь, кому було ще гірше, ніж йому! Ця людина відгукнулася на чужу скруту. Не для піару чи галочки. Просто не змогла вчинити інакше.

Ситуація привернула не лише мою увагу. Двором проходили будівельники і також не могли відірвати очей від цієї сцени.

Доки мимовільні глядачі переживали побачене, чоловік узяв зібраний папір та пляшки. І пішов своєю дорогою. Та його вчинок не залишився безслідним.

Через кілька днів у нас на подвір'ї з'явилися 2

будки – справжні собачі котеджі із новеньких дощок. Їх змайстрували будівельники, які проходили поруч. В них оселилася та собачка і ще кілька її друзів. Сказати, що вони бігають по вулиці, буде перебільшенням. Адже їх підгодовує весь ЖК. І вони радше котяться, аніж бігають. Відповідно до погодних умов будки накриваються плівкою та ковдрами.

Отак краса однієї людської душі збурила справжню ланцюжкову реакцію доброти та людяності в інших.

Катерина Когут

Ювілеї Лютого

1 лютого **Галька Г.М.** (1824-1903), **195** років від дня народження. Священик, публіцист

- **Капустянський М.О.** (1879-1969), **140** років від дня народження. Один із керівників ОУН

2 лютого **Блгв. кн. Ярослав Мудрий** (983-1054), **965** років із дня смерті. Київський князь

3 лютого **Мч. Неофіта** (304), **1715** років. **Мч. Агнія** (304), **1715** років

- **Самійленко В.І.** (1864-1925), **155** років від дня народження. Український поет-лірик

- **Гольдман О.Г.** (1884-1971), **135** років від дня народження. Український фізик

- **Коляда Гео** (1904-1941), **115** років від дня народження. Український поет

5 лютого **Григорій Гинилевич** (1809-1871), **210** років від дня народження. Освітній діяч Галичини

7 лютого **Свт. Григорія Богослова** (389), **1630** років

- **Маркевич М.А.** (1804-1860), **215** років від дня народження. Український історик, письменник

11 лютого **Свт. Лаврентія** (1194), **825** років

12 лютого **Мч. Феофила Нового** (784), **1235** років

13 лютого **Скоропадський Д.П.** (1904-1957), **115** років від дня народження. Останній Гетьман України

- **Гнедич М.І.** (1784-1833), **235** років від дня народження. Український поет, автор перекладу “Іліади” Гомера

- **Писаржевський Л.В.** (1874-1938), **145** років від дня народження. Український хімік

- **Полонська-Василенко Н.Д.** (1884-1973), **135** років від дня народження. Український історик, археолог

15 лютого **Карбулицький В.І.** (1884-1908), **135** років від дня народження. Український письменник

- **Новицький Віктор** (1884-1938), **135** років від дня народження. Український історик, розстріляний

16 лютого **Свт. Симеон Полоцький** (1289), **730** років

- **Шараневич І.І.** (1829-1901), **190** років від дня народження, один із засновників Української Центральної Ради

18 лютого **Ковалевський Є.П.** (1809-1868), **210** років від дня народження. Український мандрівник, письменник

20 лютого **Куземський Михайло** (1809-1879), **210** років від дня народження та **140** років із дня смерті. Український церковний діяч

21 лютого **Вмч. Феодор Стратилат** (319) **1700** років

26 лютого **Данькевич К.Ф.** (1905-1984), **35** років із дня смерті. Автор опер “Богдан Хмельницький”, “Назар Стодоля”

27 лютого **Рівноап. Кирила** (869) **1150** років
- **Богун Іван** (?-1664), **355** років із дня смерті. Учасник Визвольних змагань у 1637-1638 рр. Розстріляний поляками

* * *

У нашім лоцманськім селі,
У нашім степовім безліссі
Тому за сім десятків літ
Чомусь ялинки не велися.

Хоч все село ти обходи
(Воно ж бо довге і велике),
Навколо хат сади й сади,
І жодної тобі ялинки.

А недоросла бахурня *
Напередодні новоріччя
Старих благанням доганя:
“Вчиніть ялину хоч з паліччя!”

Чинили: хто на що гаразд,
Кому що більше до вподоби,
Бо ж люд дитячий раз-у-раз
Старечий спокій ворохобив.

Коли ж приходила пора,
Що діти не давали ходу,

** бахурня - дівтора*

Дідусь до рук сокиру брав
І йшов у сад чи за городи.

Десь, може, вишник загустів,
Чи надто розкошують верби,
То тут уже і поготів...
Розчистити ті хащі треба!

А найпишнішу із гілок
З морозу вносив до світлиці,
Ладнав її в святий куток:
“Оце ж вам, діти, і ялиця!”

І все сприймалося всерйоз!
І щойно зліплений із вати
Сидів під нею Дід-Мороз
Біля гостинчиків на варті.

*Кузьменки́ та Пишні́ - із вишні́,
Кире́йки й Гарку́ші - із груші́,
Коза́рі й Горби́ - із верби́.*

Михайло Пишний

Їхала в метро. Дуже багато людей - битком.

Коли через кілька станцій людей стало менше, я побачила чоловіка у військовій формі з дуже втомленим обличчям. Я сиділа біля поручня, всі місця були зайняті.

Чоловік підійшов і сперся об поручень поруч зі мною на рюкзак за спиною. Він майже лежав на цьому поручні. Сумнівів не було. Людина їхала прямо з проклятої війни. Це було видно і по обличчю, і по тому, як він кривився, коли переступав з ноги на ногу. Щось дуже боліло. Я боязко доторкнулася до його плеча і запитала: “присядете?” “Ні”. Пару станцій я не знала як заговорити.

Сидячи мені не було видно нашивки на рукаві. Перед виходом знайшла 200 грн. Коли піднялася, побачила на рукаві “Кіборг”, запитала: “Ви додому?”

- Так.

- Важко було?

- Так.

Я не знала як продовжити розмову, але дуже хотілося обійняти, дякувати, плакати. Всі втупилися на нас і стали слухати. Я, раптом, почала чистити Його забруднену шапку зі словами “Ой, у Вас шапочка забруднилася”. Руки Він тримав у кишенях.

Я засунула Йому в кишеню купюру прямо в руку і сказала: “Візьміть. Купите дружині квіти”. Втома з Його обличчя миттєво пішла і Він голосно вигукнув: “Не треба! У мене є гроші. Ви що! Не можна!”

Я себе відчула нерозумно і винувато. Зате, нарешті, знайшлися слова: “Це єдине, що я можу для Вас зробити!”

Мій Герой виявився правдивіше мене, втраченої в Києві серед зустрічних ватників і священиків-сепаратистів. Він сказав прямо з серця: “Без вас, ми - ніхто”.

До мене повертався розум і я, ридаючи по-дитячому,

видавила з себе: “Це ми без Вас ніхто!” Я не змогла стримати ридань і тупо пішла до протилежних дверей, обливаючись соплями і сльозами. А Він говорив і говорив: “Дякую Вам. Я куплю дружині квіти”.

Я ридала потім ще години дві. В сльозах виходили неймовірні слова. Як багато я хотіла сказати! І не сказала! Сподіваюся тільки на те, що цей Чоловік почув своїм серцем. Кому не лінь, репостніть будь ласка. Може Цей Кіборг прочитає, що Я хотіла Йому сказати багато-багато ДЯКУЮ!!! Що Вони у нас НАЙКРАЩІ!!! Що ми їх ДУЖЕ любимо і ДУЖЕ молимося за НИХ. Що ми обіймаємо ЇХ. Що пісня “Землянка” відпочиває в порівнянні з нашою ніжністю і любов’ю до Нього. І я дуже хочу, щоб Вони всі повернулися живими переможцями і виховали своїх дітей такими ж правдивими і справжніми як Вони.

Почуй мене, Кіборг, з метро. Ти йдеш захищати мене від орди, а я не змогла навіть обійняти тебе. Але, я дуже хотіла! Повертайся живим, будь ласка!

Людмила Копцевич

Молитва за Україну

Яке чарівне небо,
яка прекрасна земля, які добрі люди!
Господи!

Україна - це Твій Подарунок
усьому світу!

Хай же, Господи Боже наш,
всі, хто тут живе
і кого Ти ще приведеш
сюди жити, будуть вдячними
Тобі і живуть як рідня,
як брати і сестри, як Твої діти,
як Твій народ!

Хай добре живуть вони на цій землі
і хай люблять -

і один одного, і оце небо,
оцю землю,

ці квіти, цей хліб,

цю мову і пісню -

цей чудовий Подарунок Твій
всім нам, українцям!

Господи Боже наш!

Це все Твоє! Це Любов Твоя!

Це Радість наша!

Слава Тобі навіки вічні!

Амінь

* * *

Ой, сивая та і зозуленька,
Усі сади та і облітала,
А в одному та і не бувала,
А в тім саду три тереми:
У першому - красне сонце,
У другому - ясен місяць,
А в третьому - дрібні зірки,
Ясен місяць - пан господар,
Красне сонце - жона його,
Дрібні зірки - його дітки.
Добрий вечір вам!

Підготували:
священик Володимир Дерев'янка,
священик Павло Тепін,
Ігор Чечель, Григорій Бондаренко,
Володимир Філіпов

Обкладинка: Ірина Капустина
Ілюстрації: Ceslovas Cesnakevicius,
Тран Нгуєн, Юрій Нагулко, Володимир
Калінін, Нино Чакветадзе, Олександр
Мищник, Christian Schloe, Томаш Ален
Копера, Karla Gerard, Надія Полуян-Внукова,
Володимир і Олексій Єрмакови,
фото Галина Горунович та з інтернету

Книга-дарунок

Священик Василь Пишний,
Храм Покрови, с.Рубанівське,
Васильківський р-н., Січеславська обл.,
т. +380675238992,
т. +380502341503
www.naviky.dp.ua naviky@ukr.net
а/с 1847, м. Дніпро,
49027, Україна

Надруковано в типографії "Літограф"

Хай щастить!

